

Efter Trumps valgsejr: Tyskland må nu gribe initiativet for Den nye Silkevej!

Af Helga Zepp-LaRouche

13. november 2016 – Grunden til, at medier og politikere igen skyder fuldstændigt ved siden af i deres prognoser for det amerikanske præsidentvalg – ligesom de gjorde det med Brexit-afstemningen – er tydelig: Alle disse »eksperter« og establishment-personer, der »morgenen derpå« udtalte, at de var yderst chokerede, som for eksempel Frau von der Leyen, har for længst mistet kontakten med de virkelige processer blandt befolkningen og enhver medfølelse med ofre for deres neoliberale politik.

Trump koncentrerede sig under den sidste del af sin valgkamp om to temaer, der gav udslaget. Han understregede for det første, at Clintons politik i Syrien stiler mod en atomkrig med Rusland, og for det andet, at Roosevelts Glass/Steagall-bankopdelingslov, som ville gøre en ende på Wall Streets kasinoøkonomi, atter må indføres. Derved har han frem for alt præcist ramt følelserne hos befolkningen i de såkaldte »rustbælte«-stater i Midtvesten og det nordøstlige USA, dvs., de tidligere industristater, der er blevet forvandlet til rustende ruiner. For, de pågældende områders indbyggere, der ikke længere kan se nogen fremtid for sig selv, har udviklet et dybtliggende had til den magtelite, der har gjort det muligt for Wall Street at indkassere kæmpegevinster, medens de selv dårligt har til det mest nødvendige.

Den påfaldende arrogance, hvormed uforbederlige repræsentanter for den neoliberale globalisering, såsom vores forsvarsminister, EU's præsident Jean-Claude

Juncker eller *Bildzeitungs* bladsmører Wagner, mente, at de var i deres gode ret til, efter at Trump trods alt var valgt til USA's præsident, at læse ham teksten, afspejler en usund blanding af frækhed og manglende virkelighedssans. For Hillary Clintons valgnederlag, som kvittering for hendes klare meldinger om at ville fortsætte Bush', Cheneys og Obamas politik, afspejler en global tendens; det er så at sige korets fremtræden i Schillers »Ibykus' traner«: Vælgerne har mindet om den højere magt, der »våger dømmende i det skjulte«. Det er et klart nej til den angloamerikanske imperiepolitik, der har bragt verden på randen af atomar udslettelse, EU's opløsning, ikke mindst gennem flygtningekrisen, samt truslen om endnu et finanskrak.

Trump's valgsejr har for en kort stund afbrudt faren for en verdenskrig. I dette korte interval må der gennemføres grundlæggende politiske ændringer, uden hvilke en generel ustabilitet meget snart atter vil true verdensfreden.

Som det første vigtige skridt må forholdet mellem USA og Rusland atter bringes ind på en pålidelig basis. Præsident Putin, den russiske økonom Sergej Glazjev og en hel række andre russiske regeringsfolk hilste, ligesom også betydningsfulde politikere i Vesten, valget af Trump velkomment, som en chance for en meget presserende, ny begyndelse mellem de to stormagter. Som reaktion på Trumps sejr sagde Putin: »Rusland er rede til at vende tilbage til en omfattende relation med USA. Lad mig gentage: Vi ved, at det ikke bliver let, men vi er rede til at slå ind på denne vej, at foretage de nødvendige skridt fra vores side og gøre alt for atter at bringe det russisk-amerikanske forhold ind på en stabil udviklingskurs. Dette vil være til fordel for både det russiske og amerikanske folk og få en positiv virkning på det generelle klima i internationale forhold, i betragtning af det særlige ansvar, som Rusland og USA har for at opretholde den globale stabilitet og sikkerhed.«

Selv meddelte Trump, at han ville besøge Putin endnu før sin tiltrædelse. Han kommer dog under alle omstændigheder til at kæmpe mod en enorm modstand fra de neokonservatives rækker i begge partier. De neokonservative repræsentanter i det Republikanske Parti støttede ikke Trump under valgkampen, selv, da han var blevet partiets topkandidat. Men da så mange forskellige kræfter i hele verden har haft fokus på Obamas krigspolitik og dens mulige, forestående fortsættelse gennem Hillary Clinton, så er de amerikanske neokonservative ikke de eneste kræfter, der kæmper om verdens skæbne, som, uden en positiv, ny kurs for det amerikansk-russiske forhold, der ikke kan være nogen positiv fremtid for.

Det andet, ligeledes presserende nødvendige skridt, er den øjeblikkelige vedtagelse af Glass/Steagall-loven, før det kommer til den nu truende gentagelse af finanskrisen fra 2008 i en langt større og denne gang mere katastrofal målestok. Den amerikanske Kongres vender tilbage til Washington mandag, den 14. november, og endnu i denne såkaldte »lame-duck«-periode – overgangsperioden – må Glass/Steagall-loven, der blev optaget i både Demokraternes og Republikanernes valgprogram og er fremstillet som lovforslag i begge Kongressens kamre – i Repræsentanternes Hus med 100 medunderskrivere – vedtages. Kun på denne måde kan det forhindres, at det finanskrak à la 2008, der når som helst kan indtræffe, udløses og dermed bringer krigsfaren tilbage, endnu før Trump indtager Det Hvide Hus.

Naturligvis vil Wall Street og City of London, såvel som også alle deres disciple i EU, med alle midler forsøge at forhindre genindførslen af Glass/Steagall-loven. Men finansoligarkiet har netop tabt slaget om TPP og TTIP og er altså ingenlunde så uovervindeligt, som mangt et harehjerter måske tror. Når selv skribent i *Der Spiegel*, Thomas Fricke, i en for *Der Spiegel* yderst usædvanlig artikel kræver, at EU nu må have en New Deal i Roosevelts tradition, hvis en gentagelse af udviklingen i trediverne skal forhindres, så er der, endda hos en repræsentant for kvalitetspressen, åbnet en lille dørsprække, hvorigennem den klare tænkings friske luft kan trænge ind.

Også cheføkonomen for Bremer Landesbank, Folker Hellmeyer, udtalte sig klartseende i *Wirtschaftsnachrichten*, hvor han i Trumps valgsejr ikke blot erkender en risiko, men derimod også »en usædvanlig chance« for en redefinerende af den europæiske udenrigspolitik. De kinesiske initiativer med »Ét bælte, én vej« (OBOR) og Silkevejen frembyder en enorm mulighed for netop »hidden champions« – de skjulte helte – i den tyske middelstand. Fremtiden ligger i de fremvoksende lande, der står for mere end 62 % af verdensøkonomien, udgør 85 % af verdens befolkning og vokser med 4-5,5 %. Tiden er nu inde til at bygge Verdenslandbroen mellem Lissabon og Vladivostok, Beijing og New Delhi; så behøver man ikke længere nære nogen frygt for Europas fremtid.

Lyndon LaRouche understregede, at det er en absolut nødvendig betingelse for at overvinde den strategiske krise at løfte de internationale forhold mellem verdens nationer op på et helt nyt plan.

Udgangspunktet for diskussionen om en sådan ny orientering må udgøres af principperne i FN's charter, så vel som også af præsident Xi Jinpings retningslinjer for en ny definition af forholdet mellem store stater, som han har foreslået USA, og af de principper, som skal udgøre grundlaget for samarbejdet mellem de stater, der deltager i opbygningen af Silkevejen – altså en absolut respekt for andres suverænitet, ingen indblanding i andres indre anliggender, respekt for de andres anderledes sociale systemer og en udenrigspolitik, der er i alles interesse.

De Fire Love, som LaRouche har foreslået til reorganisering af verdensøkonomien, opfylder disse principper med deres økonomiske indhold:

- 1) En global indførelse af Glass/Steagall-loven,
- 2) oprettelsen af en nationalbank, i traditionen efter Alexander Hamilton, i alle lande,
- 3) skabelsen af et internationalt kreditsystem, et nyt Bretton Woods-system, og
- 4) et internationalt samarbejde omkring skabelsen af fremtidsorienterede, videnskabelige og teknologiske felter, såsom kernefusion og udforskning af verdensrummet, for at øge arbejdskraftens produktivitet.

Til det nye paradigme, som nationerne må tilslutte sig, må høre en forrang for menneskehedens fælles mål i forhold til alle nationale interesser, såvel som en dialog mellem de forskellige kulturer på grundlag af det bedste, som hver enkelt kultur har frembragt. Kun, når vi ud fra en sådan renæssance kan definere og leve efter sådanne principper, der svarer til menneskehedens identitet som skabende art, vil vi overvinde den eksistentielle fare, vi nu befinder os i.

Den »Marshallplan« på en milliard euro, som udviklingsminister Gerd Müller har foreslået, er et skridt i den rigtige retning, men slår langt fra til. Tyskland kan nu yde et enestående bidrag til det nødvendige epokeskift ved officielt at erklære, at det samarbejder med Kinas Nye Silkevej, frem for alt i genopbygningen af Mellemøsten og Afrikas industrialisering.